

ΡΕΑΛΙΣΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ: ΕΥΓΕΝΙΟΥ Ο
ΝΗΛ: ΤΟ «ΧΡΥΣΑΦΙ»

Δύο είναι τὰ πράγματα πού μέ συγκινοῦν βαθύτατα: Ἡ καθέλκυση ἑνὸς καινούργιου καραβιοῦ καὶ τὸ ἀνοιγμα τῆς αὐλαίας σὲ μιὰ πρώτη παράσταση.

Μιὰ πρώτη παράσταση μιὰ οἰαδήποτε πρώτη σ' ἓνα ὁποιοδήποτε Θέατρο.

Καὶ μπορῶ νὰ πῶ πὼς περισσότερο κι' ἀπ' τὸ καράβι, πού μπορεῖ νὰ τοῦ μέλεται μιὰ πολυκύμαντη ἱστορία μὰ στὸ κάτω, κάτω ἢ πορεία του εἶναι λίγο πολὺ γνωστὴ καὶ

ἐλάχιστες εἶναι οἱ περιπτώσεις πού ἡ καθέλκυση δὲν θὰ εἶναι καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ζωῆς του, μέ συγκινεῖ τὸ ἀνοιγμα τῆς αὐλαίας σὲ μιὰ πρώτη παράσταση μέ τὸ μυστήριο πού περικλείνει καὶ μέ τίς ἀπειρες, τίς μαγικὲς θάλεγα δυνατότητες τῆς σκηνῆς.

Γιατὶ πάνω στὰ σανίδια της μποροῦν νὰ γίνον τὰ μεγαλύτερα θαύματα τοῦ κόσμου.

Κι' ὅσο κι' ἂν ξέρω πὼς τὰ θαύματα αὐτὰ δὲν φυτρώνουν ἔτσι ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή ὡς τὴν ἄλλη, παρὰ εἶναι καρπὸς πολύχρονης καὶ πολύμοχθης προσπάθειας, ἔχω πάντα μιὰν ἀπλοϊκὴ πίστη — τὴν πίστη τοῦ παιδιοῦ πού περιμένει τὰ πάντα ἀπὸ ἓνα ταχυδακτυλουργό — γιὰ τὸ τί μέ προσμένει πίσω ἀπὸ τὴν αὐλαία πού τὸ φαντάζομαι πάντα ἀποκαλυπτικὰ θαυμαστό.

Ὅσο κι' ἂν τὸ Χρυσάφι τοῦ Ο'Νήλ πού γενικὰ ὅλοι τὸ κατατάσσουν στὶς ἀποτυχίες τοῦ μεγάλου δραματοῦργοῦ, δὲν προσφερόταν γιὰ μιὰ ἐπιτυχημένη πρώτη, ὅσο κι' ἂν τὰ ὅσα ἐξήγγελλαν οἱ νέοι, πού ἀποτελοῦν τὸ Ρεαλιστικὸ Θέατρο, στὶς ἐφημερίδες καὶ στὸ πρόγραμμά τους ἤχοῦσαν ἀμφίβολα καὶ ἀνεδαφικά, ὅσο κι' ἂν ἡ ἔλλειψη ἑνὸς ἔστω δοκιμασμένου κι' ἔμπειρου σκηνοθέτη, σκηνογράφου ἢ ἐνδυματολόγου κ' ἂν προμήνυε, προδίκαζε θάλεγα τὴν ἐκβαση, ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατὰ τὴ στιγμή πού σηκωνόταν ἡ αὐλαία τοῦ Περροκέ.

Ἡ γοητεία τῆς σκηνῆς, ὠραῖσμένη μέ τὸ φωτισμένο τῆς παρουσίας τοῦ Βεάκη εἶταν ἀκαταμάχητη.

Θάθελα κάτι ν' ἄχε γίνει τὴ στιγμή πού κόπασαν τὰ χειροκροτήματα πού ὑποδέχτηκαν τὴν εἴσοδο τοῦ πρωταγωνιστῆ στὴ σκηνή. Μιὰ πυρκαϊά, κάτι ἀνεπάντεχο πού νὰ ματαίωνε τὴ θλιβερὴ συνέχεια.

Ἄγλαϊα Μητροπούλου